

בית ארמיה

א מכבר ישבה המדינה כולה רתוקה למקלטייה הטלוויזיונית, כשהיא צופה ב־ סידרה בית ארחה, על־פי סיפורו של סופר אמריקאי ידוע.

בין השאר תיארה הסידרה קנונייה של איליהון בינלאומיים, שהתכנסו בחדרי־חדרים והחליטו על גורל העולם. הם קבעו אם תפרוץ מלחמה, אם לאו; כיצד לעצב את היחסים בין העמים; את מי להמליך כנשיא ארצות־הברית. לרשותם עמדו משר־אבי־כסף בלתי־נדלים, שום כוח בעולם לא יכול לעמוד לפניהם. הם שלטו בכל־ההתיקשות, שיחדו עיתונאים ומדינאים בסיטונות וקבעו את מהלך ההיסטוריה — הכל על־פי שיקולים פשוטים של רווחים. בסוף הסידרה חקים מועדון חשאי זה תנועה עממית כפורה למען בחירת האיש שנבחר ושי־הוכשר למען מטרה זו במשך שנים. כאשר ניסה איש זה למרוד כאדרי ניו, נרצח ענייני פקודתם — רמז שקוף לרציחת האחים ג'ון ורוברט קנדי.

הצד האפל של היד

עצם הרעיון, שאיליהון נעלמים מג־חיים מנהיגי עולם, אינו חדש. הוא צץ מדי־פעם. לאחרונה רמזו עיתונים אמריקאים כי ג'ימי קארטר לא נבחר במיקרה, אלא הוכשר לתפקיד זה עוד לפני שנים, כשהיה עדיין מושל צעיר במדינה בלתי־חשובה של ארצות־הברית. משך בחושים מועדון מיסטריו, שהוקם על־ידי המולטי־מיליארדר דייוויד רוקפלר, והמייצג את האינטרסים של החברות הרב־לאומיות הגדולות. גוף זה נושא את השם „מועדון תלת־צדדי“, כיוון שהוא מלב את ההון הגדול של ארצות־הברית, יפן וגרמניה (או אירופה המערבית). קרוב למחצית חברי משר־שלתו החדשה של קארטר נבחרו מבין חבריו של מר־עדון זה.

אבל כאשר צפיתי ב־סידרה בטלוויזיה, לא חשבתיו על ג'ימי קארטר. משום־מה חשבתיו על התנועה הדמוקרטית לשינוי.

לכאורה, זוהי תנועה הר־מתנהלת כלי־כולה באור הר־זרקורים. כלי־התיקשות מפנקים אותה. כפי שלא פונק מעולם גוף מיפלגתי ישראלי כלשהו. למן הרגע הראשון נמצאו בכל כלי־התיקשות אנשים שטיפחו את הרך הנולד בהתלהבות ובמסירות. כאילו היה להם עניין אישי בכך. אך צד אחד שג הי־גוף החדש עדיין נותר אפוף מיסתורין ושרוי בחשכה מוחלטת, כמו צידו האחורי של הר־

ירח: הצד הפיננסי. מניין באים לתנועה סכומי־הכספים הר־אדירים, חסרי־התקדים, העומדים לרשר־תה?

בארבעה השבועות האחרונים הוציאה התנועה, לפי הערכה מוסמכת, כשני מילי־יון לירות על תעמולה הנראית־לעין — וייתכן כי הסכום האמיתי גדול הרבה יותר. אם יגבר מאמץ זה לקראת מועד הבחירות, בקצב הצפוי, ניתן להניח כי התנועה תוציא במערכת־הבחירות כולה כ־20 מיליון לירות, לפחות.

כמושגים ישראליים, לגבי תנועה שעדיין אינה מקבלת מימון ממלכתי ושאינה יכולה לחזוב חב־רות ממשלתיות, זהו סכום אגדי. הוא עולה כמעט פי־עשרה על הר־תקציב העומד, למשל, לרשותו של „עץ ופרימאה על תקציבה שרשימת העולם הזה.

כאשר מצגות לתנועה שאלות בלתי־דיסקרטיות. יש בפיה תשובה חלקה: הר־כסף בא מהמוני החברים של התנועה, המרימים אישי־איש את תרומתו הצנועה. אלא שכל מי שיש לו ניסיון כלשהו בחיים הציבוריים בישראל, יודע שסיפור זה מתאים לילקוט הכזבים, יצירתם ההר־מוריסטית של דן בן־אמוץ וחיים חפר. באותה מידה של סבירות אפשר לספר כי חוגג שלום הוקם על־ידי קואופרטיב בעלי־מלאכה תימניים, שהשתמשו בחמרי־

רים ושהניחו אבן על אבן. רוב רובם של חברי ד"ש שילמו תרומות בסך 15 עד 25 לירות. אחדים שילמו 50 או 100 לירות. מעטים שילמו 1000 לירות. כך הדבר בכל התנועות המעוררות התלהבות בלב אודהיהן. ישראלי נורמלי, הנהנה מהכנסה נורמלית והמשלם מס־אמת, פשוט אינו יכול להרשות לעצמו יותר.

תרומות מסוג זה, בתנועה הי מונה רבבות, יכולות להניע להצוי מיליון, למיליון. אין הן יכולות אף להתקרב לסכומי־הענק שמוציאה ד"ש, כביטחון העילאי של גוף הוירטואלי שאין גבול לזרם הזהב הנפלט מכרזי־הקסמים.

היכן נובע הזרם הזה? היכן חבוי אותו מעיין לא־אכזב, שעין־אדם לא ראתה אותו?

איליהון עלומים

עוד בטרם היות ד"ש, כאשר אך צצה תנועת־שינוי התמימה והמלבבת, היו מקורות־הכספים שלה אפופים מי־ס־תורין.

התנועה הרכה יצאה לאור העולם, כשי־היא מסורת סביבה כספים כתינוק המי־ס־סיר סביבו את צעצועיו. כאשר נשאלו ראשי התנועה מה הם מקורם של הכספים השיבו אותה התשובה התמימה: הכסף

בא מתרומות קטנות של החברים. כאשר גברו הרינוגים, הודיעה התנועה שספריה פתוחים לעיון לכל. כתבי העולם הזה, שהיו שותפים לסקרנות הכללית, טרחו לבוא אל משרד התנועה כדי לעיין בספרים אלה, ואז התברר כי התנועה מוכנה להציג רק סיכומים כלליים — כריוך נכנס, כריוך יצא. פירוט התרומות לא בא כלל בחשבון.

רבים חשדו אז כי הכסף השמן בא מכיסה של מי־שפחת רובינשטיין, שהפרי־פסור אמנון רובינשטיין הוא אחד מבניה. כאשר הסתבכה המי־שפחה בחשדות של העלמת־מס, ראו בכך רבים אישור. אך הכסף האמיתי של התנועה בא מידי מיליונר זר, שהעמיד לרשות התנועה „תרומות“ בסדר־גודל של שש ספרות.

תנועת־שינוי לא היתה אלא מע־בדה קטנה. היא יצרה דגם ניס־יוני. תנועת ד"ש היא בית־החרו־שת הגדול, המיישם את התהליך שנופה שם. כאן זורמות תרומות בסדר־גודל של שבע ספרות.

בחודש שעבר קרה דבר קטן, אך אופ־ייני. מייד עם מתן פסק־הדין במישפט אשר ידלין פירסם העולם הזה שורה של הצעות מעשיות, כדי לסתום את הפרצות בחוק־מימון־המיפלגות. הקוראות לגנב, ושהמצאו על־ידי הגנבים.

תנועת ד"ש פעלה בנריות האופיינית לה. היא אימצה לעצמה מייד את כל הצעות העולם הזה, ומאו היא רוכבת עליהן כאילו היה זה סוס גיועי שנולד באורוותה.

כל ההצעות — מיל בוד א חת. הצעה אחת ממילולל התוכנית המגובשת של העולם הזה נשמטה ונעלמה בדרך אל ד"ש: ההצעה שהחוק המתקין יכלול סעיף המחייב כל מיפלגה להודיע למבקר־המדינה על כל תרומה הגתרמת לה, והער לה על 500 לירות.

אין מנוס מן ההנחה שתנועת ד"ש ממומנת, בסכומים של מילי־יוני לירות, על־ידי איליהון עזרי מים, המצננעים את עצמם בענווה בלתי־ניגדה.

עובדה זו מעוררת כמה שאלות נוקבות לגבי מהותה של התנועה.

המיליונרים הצנועים

אשר אדם מרים תרומה גדולה לתנועה דמוקרטית, פטריוטית ומכוב־דת, החותרת לשינוי רצוי ומיוחל, אין לו כל סיבה להצניע את עצמו.

אין לו כמה להתכביש. אדרבה, הוא היה צריך להתגאות בהצגתו האזרחי היפה, ואף להכריז על כך בפרימאה — וזו רק כרי העודד אחרים ללכת בדרכו.

בישראל של 77 אין פחד מפני השיל־טון. פינחס ספיר הלך לעולמו. שיטתו המפורסמת מתפוררת. שום בולשת או אנשי ש"ב לא יתחקו אחר התורמים. להי־

